

Moby Dick

Herman Melville

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

In de herberg

Ik heet Ismaël.

Mijn geld is bijna op. En ik ben het leven op het land zat.

Daarom wil ik gaan varen. Op een walvisvaarder, een schip dat op walvissen jaagt.

Want ik ben erg nieuwsgierig naar deze grote zeemonsters.

Ik ga naar de Amerikaanse stad Nantucket.

Want daar liggen veel walvisvaarders in de haven.

's Avonds laat kom ik daar aan bij een herberg.

Ik maak eerst een praatje met de eigenaar van de herberg.

De eigenaar heet Pieter Doodkist, een vreemde naam.

'Is er nog een kamer vrij?', vraag ik.

'Alle kamers zijn vol', zegt Doodkist.

‘Maar je kunt wel een kamer delen, met een harpoenier. Dan moeten jullie samen in één bed slapen.’

Harpoeniers zijn spannende kerels.
Ze varen op walvisvaarders.
Zij zijn degenen die de walvissen moeten doodmaken.
Maar in één bed slapen met zo’n kerel?
Ik weet het niet.
Maar buiten is het erg koud, en ik weet niet waar ik anders naartoe zou moeten.
‘Goed’, zeg ik. ‘Ik doe het.’

Na het eten ga ik meteen naar mijn kamer.
Daar staat een groot bed.
Gelukkig is de harpoenier er nog niet.
Midden in de nacht word ik wakker van voetstappen.
Er gaat een kaars aan.
En in het licht zie ik een grote kerel.
Hij heeft een groot, donker lijf. Vol met tatoeages.
Ineens pakt hij iets uit zijn tas.

Ik schrik me dood. Het is een bijl.
Hij springt naast me in bed. Met de bijl
tussen zijn tanden!

‘Help!’, gil ik. ‘Help!’
De kerel raakt mijn gezicht aan.
‘Wie ben jij?’, vraagt hij. ‘Zeg me wie je
bent of ik sla je dood!’
Hij houdt de bijl boven mijn hoofd.

‘Pieter Doodkist! Help me!’, schreeuw ik.
‘Red me!’
Gelukkig komt Doodkist snel de kamer
binnen.

Ik spring uit bed.
‘Wees niet bang’, zegt Doodkist. ‘Het is de
harpoenier maar. Hij doet je niks.’
‘Oh nee?’, zeg ik. ‘Volgens mij is hij erg
gevaarlijk!’

Doodkist legt aan de harpoenier uit dat
er te weinig slaapplekken zijn. En dat wij
daarom een bed moeten delen
‘Ik snap het’, zegt de harpoenier.

Hij knikt vriendelijk naar me. 'Kom vriend,
laten we gaan slapen.'

Ik twijfel nog even, want ik ben die bijl nog
niet vergeten.

Maar uiteindelijk stap ik toch weer terug
in bed.

De zee op!

De volgende ochtend leer ik de harpoenier beter kennen.

Hij heet Wil.

Wil is geboren op een eiland, in de tropen.

Daar heeft hij geleerd om op walvissen te jagen.

Sinds die tijd werkt Wil als harpoenier.

Nu zoekt hij een nieuw schip om op te werken.

‘Misschien moeten we samen zoeken’, zeg ik. ‘Ik wil ook wel eens op een walvisvaarder werken.’

Wil knikt. ‘Laten we dat doen.’

Na het ontbijt lopen we naar de haven.

Vanuit de verte zien we een groot schip liggen.

‘Dat is een walvisvaarder’, zegt Wil. ‘Het schip heet de “Meeuw”.’

Ik heb gehoord dat het een reis van drie jaar gaat maken. Wat denk je ervan?

Ik heb wel zin in zo’n lange reis.’

Ik kijk naar de 'Meeuw'.
Het schip ziet er vreemd uit, overal hangen
botten van walvissen.
Het heeft iets griezeligs, die grote witte
botten.
Toch zeg ik: 'Ik wil ook mee! Leuk.'

We gaan aan boord van het schip. Al snel
komt er een zeeman naar ons toe.
'Bent u de kapitein?', vraag ik aan de
zeeman.

'Nee', antwoordt hij. 'Ik ben de eerste
stuurman.

Jullie willen meevaren?'

'Graag!', zeg ik. 'Mijn vriend is harpoenier.
En ik ben matroos.'

'Jullie moeten wel weten dat dit schip een
vreemde kapitein heeft', zegt de eerste
stuurman.

'De kapitein heeft maar één been. Een
walvis heeft zijn andere been afgebeten.'
Ik kijk naar de walvisbotten om ons heen.
Zouden er daarom overal botten hangen?

‘Heb je nu nog zin om mee te gaan?’
vraagt de eerste stuurman.
‘Jazeker!’, zeg ik stoer. ‘Ik houd van
avontuur.’

‘Goed’, zegt de eerste stuurman.
‘Dan ga jij mee als matroos. En je vriend
als harpoenier.’

Daarna laat hij ons het schip zien.
Ondertussen vertelt hij verder over de
kapitein.
‘Hij is nooit vrolijk. Dat komt door de pijn
in zijn beenstomp.

Die pijn moet echt vreselijk zijn.
Want de kapitein is vaak kwaad.
En hij heeft het altijd maar over de walvis
die zijn beet afbeet. Hij haat dat beest.’

We leggen onze spullen in de kajuit. Dat is
onze slaappleaats op het schip.

Als we weer aan dek komen, hoop ik de
kapitein te zien.

Door al die verhalen ben ik nieuwsgierig
geworden.

Maar ik zie hem nergens.

Dan heb ik geen tijd meer om naar de kapitein uit te kijken.

We moeten meteen al aan het werk; we gaan de haven uitvaren.

Het is hard werken.

We halen het anker in en trekken de zeilen strak.

Ik klim in de mast om de vlag op te hangen.

Dan vaart het schip langzaam de haven uit.

Hoe verder we de zee op gaan, hoe kouder het wordt.

